

ליקוטי מוהר"ן קמא ל"ג- אהבת נעורים ואהבת בגרות

מי האיש החפץ חיים, אהב ימים לראות טוב (תהלים ל"ד):
 [ה] **כי יש שני מיני אהבות, אחת שהיא אהבה שבגמים**, כמו שמובא לעיל "יומם יצנה ה' חסדו" יומא דאזל עם כלהו יומיו. שבכל יום, הינו שבכל מדה ומדה, יש שם אהבתו של השם יתברך עם ישראל, וזה שבפעל. **ויש אהבה שהוא בכח**, הינו האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קדם הבריאה, שהיו ישראל עדין בדעתו ובמחו: למשל, יש אהבה שהאב אוהב את בנו, שכל אדם יכול להשיג זאת האהבה. והתקשרות והאהבה שיש בין הבן ובין האב כשעדין הבן במח האב קדם ההולדה, זה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולין להשיג עכשו. כי אין משיגין עכשו כי אם בזמן ובמדות, ואהבה שבדעתו ובמחו היא למעלה מהזמן והמדות, ואינו מלבש בשום לבוש. ולעתידי לבוא שיתגלה אוריתא דעתיקא סתימאה, ואז יתקיים מאמר חכמינו, זכרונם לברכה (תענית ל"א): עתידים צדיקים להראות באצבע, כמו שכתוב: "זה ה' קוינו לו". כי אז יפשוט הקדוש - ברנד - הוא את לבושיו, "וימלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". ויתגלה האהבה שהיא בדעת, שהיא פנימיות התורה, הינו אלקותו השוכן בתוך התורה והמדות. כי עכשו הלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו, הינו על פנימיות התורה. וכשיתגלה הפנימיות, הינו אלקותו, אזי יתרכה השלום. כמו שכתוב: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה", שיתגלה האהבה שבדעת:

וזהו (זכריה י"ד): "והיה יום אחד ונדע לה'", שיתגלה האהבה הנקרא יום, כמו שכתוב: "יומם יצנה ה' חסדו". הינו התורה הפנימיות שהיתה צפונה, כמו שכתוב (בראשית א):

"ונרא אלקים את האור כי טוב", ואמרו רבותינו, זכרונם לברכה (תגינה י"ב): "כי טוב לגנוז", כי אור התורה הזאת אין העולם כדאי להשתמש בה. (התורה נקרא טוב, שנאמר (משלי ד'): "כי לקח טוב נתתי לכם" (עבודה זרה י"ט): ונקרא אור, כמו שכתוב (משלי ו): "ותורה אור":

ויש גם כן צדיקים שהם צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי להשתמש בהם. וצדיק נקרא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג):

"אמרו צדיק כי טוב" (תגינה פס). ונקרא אור, כמו שכתוב (תהלים צ"ז): "אור זרוע לצדיק". וכשיתגלו הצדיקים הצפונים, והתורה הצפונה, אזי יתגלה שלום רב בעולם. שיתחברו כל הפכים יחד, כמו שכתוב: "ונר זאב עם כבש". כי אז יתגלה האהבה שבדעת, הנקרא "יום אחד ונדע לה'". הינו האהבה שבדעת, "אשר הוא לא יום ולא לילה", הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן, ולמעלה מהמדות:

[ו]... וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מועד קטן י"ז): "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפייהו" אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, הינו שכופה את יצרו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, כמו שכתוב בזהר: "ברכו ה' מלאכיו גבורי כח" אליו אנו דמתגברין על יצריהו' וכו'. כי על - ידי - זה שכופה את יצרו, אזי אותיות התורה בולטין ומצטרפין. אזי הוא בחינות נעשה ונשמע, כי עושה ובונה אותיות התורה, וזכה למשמע קול התורה מלעלא. בנדאי מזה הרב, "תורה יבקשו מפייהו". כי בנדאי יודע הוא את התורה, אפלו מדברים גשמיים הוא מלקט אותיות התורה. וזה כי שפתי כהן ישמרו דעת, כהן, הוא בחינות חסד. ישמרו דעת, הינו שיתגלה על - די הרב הזה האהבה שבדעת, שהוא לפי מדרגתן אהבה שהוא למעלה מהזמן, שהוא יום אחד ונדע לה' וכו':

[ז] ויכול כל אדם לטעם טעם אור האהבה שבדעת, כל אחד לפי בחינתו, אפלו עכשו בתוך הימים, הינו כשיקשר את לבו לדעתו. כי כל אחד מישראל יודע שיש אלקים בכלל, אבל הרשעים הם ברשות לבן (בראשית רבה נח פרשה ל"ד). והמדות והימים הם נכללין בלב, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (זהר תרומה קס"ב): ועין סנהדרין ק"ו):

כחמנא לבא בעי, ובלבד שיכנון את לבו לשמים (ברכות ה'), כי עקרון של המדות הוא הלב. נמצא כשמקשר את לבו לדעתו, שיודע שיש אלהים (יודע) בכלל, שמלא כל הארץ כבודו, ויודע בידיעות התורה. וכשכופה את לבו לדעתו הזה, הינו שלבו ברשותו, אזי נכללין גם כן המדות שבלבו לדעתו. ואזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת, ורואה ומשיג אור הגנוז לפי בחינתו. הינו שהצדיקים והתורה שהיה גנוז וצפון עד עתה ממנו, כשכופף את לבו להדעת, אזי מקבל הלב שהוא שרש לכל המדות, ומקבל אור האהבה שבדעת, הוא האהבה שהיה בכח בין הקדוש - ברנד - הוא לישראל קדם הבריאה: